

Arrest

nr. 205 258 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloos te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 september 2017 tot weigering van verblijf

van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 september 2017.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe, van de rechten van verdediging en van het proportionaliteitsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat voornoemde richtlijn de voorwaarden bepaalt voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Aangezien de verzoekende partij in casu een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, met name in functie van haar Belgische vader, en dus niet valt onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, kan de verzoekende partij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet dienstig opwerpen. Dit onderdeel van het enig middel is in deze mate onontvankelijk.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het gegeven dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering inhoudt, is het betoog van de verzoekende partij aangaande voormeld artikel 74/13 niet dienstig.

Ook waar de verzoekende partij wijst op haar rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn op jurisdictionele beroepen en in administratiefrechtelijke beroepen op tuchtzaken (cf. RvS 4 maart 2004, nr. 128.733, RvS 27 oktober 2003, nr.124.709, RvS 24 oktober 2003, nr.124.643). Bijgevolg zijn ze niet van toepassing op administratieve beslissingen die werden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid en § 2 van het vreemdelingenbesluit. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat betrokkene nalaat een identiteitsbewijs voor te leggen waardoor zij geen bewijs heeft geleverd van haar identiteit, wat de verzoekende partij in geen geval concreet weerlegt. De gemachtigde oordeelt dat de voorgelegde geboorteakte en het rapport van een DNA-onderzoek geen identiteitsbewijzen betreffen doch enkel stukken betreffen die dienstig kunnen worden voorgelegd om verwantschap te bewijzen. De gemachtigde stelt dat de twee attesten van de Nepalese Ambassade van 12.06.2015 en 25.11.2015 beiden geen voldoende uitsluitel bieden over de identiteit en de nationaliteit van betrokkene, waar de verzoekende partij in geen geval op ingaat. In de bestreden beslissing wordt vervolgens aangegeven dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover dient te voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen. De gemachtigde concludeert ten slotte dat gezien betrokkene nalaat een identiteitsbewijs voor te leggen, zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een burger van de Unie.

Gelet op voorgaande motivering, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening hield met haar hangende procedure tot erkenning als staatloze, nu uitdrukkelijk wordt aangegeven dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover

dient te voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen. De verzoekende partij bevestigt overigens bij de uiteenzetting van haar feiten dat de procedure nog steeds hangende is. Waar de verzoekende partij aangeeft dat ondertussen een advies werd verleend door het Openbaar Ministerie waarna een repliek op advies van de verzoekende partij volgde, stelt de Raad vast dat dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat de procedure nog steeds hangende is en aan de vaststellingen dienaangaande van de gemachtigde. Bovendien stelt de Raad vast dat deze stukken, die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd en dus niet ter kennis werden gebracht aan de gemachtigde vóór het nemen van de bestreden beslissing. Gelet op het gegeven dat de Raad de regelmatigheid van een bestuurshandeling moet beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen, kan de gemachtigde niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met deze nieuwe stukken. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij er volledig aan voorbij lijkt te gaan dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij als gevolg van de bestreden beslissing wordt gescheiden van haar Belgische vader. Zodoende kan de schending van artikel 8 van het EVRM in casu niet dienstig worden aangevoerd. In het geval er een afzonderlijke verwijderingsmaatregel bestaat, kan deze als een afzonderlijke beslissing worden aangevochten waartegen een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd.

Verder wordt opgemerkt dat in casu eveneens geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf maar dat het om een eerste toelating gaat. Zodoende is het tweede lid van artikel 8 van het EVRM hier niet van toepassing en kan het betoog dat gericht is op een schending van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet dienstig aangevoerd worden.

Daargelaten de vaststelling dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt en in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, de bijlage 20 geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, merkt de Raad op dat de term “familie- en gezinsleven” zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; MOLE N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97). Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich toe te betogen dat zij wordt gescheiden van haar in België wonende Belgische vader en wijst op de samenwoning met haar vader en zus, maar de verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar vader en zus, noch dat haar vader en zus afhankelijk zouden zijn van haar. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Gelet op het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan de gemachtigde niet verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben en geen belangenafweging doorgevoerd te hebben. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Waar de verzoekende partij de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen. De bestreden beslissing heeft echter betrekking op een verblijfsaanvraag in het kader van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dit is een gezinshereniging met een Belgische onderdaan, en bevat in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, geen bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat de burger van

de Unie in kwestie, met name de Belgische referentiepersoon, zijn recht op vrij verkeer uitoefent of heeft uitgeoefend zodat het een puur internrechtelijke situatie betreft. Zodoende is in casu artikel 41 van het Handvest niet van toepassing.

In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog dat de gemachtigde alvorens een beslissing te nemen haar diende uit te nodigen voor een verhoor, zou doelen op een schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat deze hoorplicht inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door een verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, quod in casu, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

De Raad merkt verder op dat de verzoekende partij zich tot een voornamelijk theoretisch betoog beperkt. Ze toont met haar theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht en vervolgens door louter te wijzen op een gezinsleven met haar vader en zus niet het bestaan aan van specifieke omstandigheden die middels een voorafgaand gehoor tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. Bovendien wijst de Raad erop dat het de verzoekende partij vrij stond om alle elementen die zij nuttig achtte aan de gemachtigde voor te leggen in het kader van haar verblijfsaanvraag. De verzoekende partij heeft de gelegenheid gehad om haar aanvraag te stofferen met alle mogelijke stukken en zij heeft dus de gelegenheid gekregen om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Een schending van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht kan niet worden aangenomen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven en geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk of onevenredig zou zijn. Een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsprincipe wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan de Raad vaststellen dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft. Zodoende wordt een schending van het proportionaliteitsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 13 maart 2018 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 22 mei 2018, waar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 5 maart 2018 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "De advocaat van verzoekende partij merkt op dat er onterecht geen rekening gehouden werd met artikel 8 van het EVRM en stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden werd. De advocaat van de verzoekende partij merkt op dat het hier om staatloosheid gaat en wijst ook op de vader en zus in België. Verder stelt de advocaat van verzoekende partij dat het manifest onredelijk is om geen rekening te houden met het belang van het gezin en de Raad in casu dient te sanctioneren."

2.4 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij door louter te betogen dat er onterecht geen rekening gehouden werd met artikel 8 van het EVRM, dat het zorgvuldigheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel werden geschonden, dat het manifest onredelijk is om geen rekening te houden met het belang van het gezin en door louter te wijzen op haar vader en zus in België, geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking van 5 maart 2018 werd aangegeven. In voormelde beschikking werd immers reeds omstandig gemotiveerd met betrekking tot artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel en het gezinsleven waaronder specifiek met betrekking tot de vader en de zus in België.

Waar de verzoekende partij stelt dat er sprake is van staatloosheid en uit bijkomende informatie verschaft door de verzoekende partij blijkt dat zij ondertussen is erkend als staatloze, stelt de Raad vast dat deze erkenning als staatloze, die slechts thans wordt aangehaald, dateert van 16 november 2017, zijnde na de bestreden beslissing, zodat hiermee in de bestreden beslissing geen rekening kon gehouden worden. De Raad benadrukt dat voorliggend beroep een annulatieberoep betreft, zodat de bevoegdheid van de Raad beperkt is tot het uitoefenen van een wettigheidstoetsing. In het kader van deze wettigheidstoetsing moet de Raad zich plaatsen op het moment van de beoordeling en kan de Raad enkel rekening houden met de stukken en elementen die toen voorlagen. Door een beoordeling *ex nunc* zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden. Het komt niet aan de Raad als annulatierechter toe om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen. Het staat de verzoekende partij evenwel vrij een nieuwe aanvraag in te dienen op grond van de thans voor het eerst in beroep bijgebrachte stukken. Gelet op het voorgaande komt het de Raad in geen geval kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig voor dat de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft geoordeeld dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ondertussen is erkend als staatloze zodat zij in afwachting van een uitspraak van de rechtbank hierover dient te voldoen aan de vereiste een identiteitsdocument voor te leggen.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in bovenvermelde beschikking van 5 maart 2018 opgenomen grond moet vastgesteld worden dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

J. CAMU